

Manden og Børnene. Jeg synes, det er en daarlig Tak, disse tapre Kvinder faar for den Dygtighed, hvormed de har administreret de smaa Penge, der bliver dem betroet. Det er jo givet, at naar først det er kommet saa vidt, at Forsørgeren ikke har Arbejde, ikke har Adgang til at skaffe Hjemmet Indtægt, bliver det fuldkommen umuligt for Husmødrene at røgte deres Hverv. Det, der maatte være bygget op ved Sparsommelighed og Omtanke, rives ned, og det er uundgaaeligt for alle saaledes ramte Hjem, at Forfaldet melder sig. Det er Arbejdsløshedens Forbandelse, det er den ubønhørlige Konsekvens af den sociale Uretfærdighed. Og vel at mærke, vi maa alle erindre, at det i første Række er uforskyldte Ofre, der maa lide derunder.

Hvad jeg her har sagt, lader sig ikke rokke, og jeg forstaaer derfor ikke, at Venstre og det konservative Folkeparti fuldkommen nægter at yde deres Medvirkning til, at der kan komme noget ud af de Foranstaltninger, der er tilsigtet. Arbejdsløsheden er oppe paa et Par og tredive Tusinde efter den officielle Statistik, og vi ved alle sammen, at den officielle Statistik, selv om den opgøres nok saa omhyggeligt, alligevel ikke giver et rigtigt Udtryk for, hvor stor Arbejdsløsheden i Virkeligheden er. Men selv om der „kun“ var et Par og tredive Tusinde, ved vi jo alligevel, at dette Tal repræsenterer baade i sig selv og ved, hvad der knytter sig dertil, meget mere. Hvis man regner med, at blot Halvdelen af disse 32 000 er Familieforsørgere, og at de f. Eks. i deres Hjem gennemsnitlig har to Børn, saa betyder det, at vi i Øjeblikket som Ofre for Arbejdsløsheden har et samlet Personantal paa omkring 80 000. Jeg forstaaer ikke, at man tør stille sig passiv overfor den Opgave, som jeg synes, Arbejdsløsheden absolut dikterer Rigsdagen. Jeg forstaaer ikke, at man tør fastholde sin Vægning ved under ekstraordinære Forhold — og det er jo ekstraordinære Forhold — at gaa med til ekstraordinære Foranstaltninger, og det er jo det, der er Sagens Kærne, det er det, det foreliggende Lovforslag drejer sig om.

Jeg maa sige, at jeg forstaaer heller ikke, hvorfor man fra Venstres Side ved Afslutningen af Sagens første Behandling ønskede Lovforslaget henvist til et Udvalg. Jeg vil mene, at det havde været et rimeligt og berettiget Forlangende, naar der bagved det havde ligget et Ønske om i Udvalget at yde sin Medvirken til, at

der kunde komme noget ud af Sagen; men naar man ikke vilde noget, naar man blot vilde stille sig afvisende, forstaaer jeg ikke, hvorfor 8 Dage skulde gaa tabt til ingen Verdens Nytte. Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Slebsager, har brugt den Udtalelse om dette Lovforslag, at man dermed fra vor Side vilde sabotere. Det forekommer mig, at det vilde være mere berettiget at sige, at den Holdning, som man fra Venstres og de Konservatives Side har indtaget ved at kræve Udvalg uden at ville noget, mistænkeligt ligner et Ønske om Sabotering.

Det er i Nøden, man skal kende sine Venner, siger et gammelt Ord. De Tal, jeg her har henvist til, fortæller os alle sammen uden Undtagelse, at Stillingen i Dag er den, at Tusinder af danske Hjem for hver Dag, der gaar, rykker Nøden nærmere, Tusinder af Landsmænd, Kvinder og Børn trues af Savn og Nød. Maa jeg ikke have Lov til at bede om, at man overfor noget saa alvorligt ser et Udslag af virkelig Samfølelse, af Folkefællesskab, jeg kunde godt gaa saa vidt at sige: af sandt og sundt Fædrelandssind. Der er her en Lejlighed, hvor man bør give et haandgribeligt og positivt Udtryk for, at det, naar man ved forskellige Lejligheder appellerer til Samfølelsen, er noget mere end Festlyrik. Naar vi ser mange af de økonomisk daarligst stillede i vort Samfund, de, der i Virkeligheden ikke ejer Modstandsevne, fordi de kun har til Dagen og Vejen, ude for Følgerne af en Arbejdsløshed, synes jeg, Tiden er til Handling, til at vise, at man vil noget virkeligt for at komme disse Landsmænd, deres Hustruer og Børn til Hjælp.

Maa jeg ogsaa erindre om, at det i den Presse, som tilhører de to Partier, Venstre og det konservative Folkeparti, som i deres Agitation altid er meget stærke i at hævde, at de sociale Foranstaltninger, som træffes, skal være bygget over Princippet Hjælp til Selvhjælp, ikke har manglet paa Udtalelser, hvorved Begrebet Understøttelse ganske ublufærdigt og ganske upaakrævet er brugt til at fornærme store Dele af Arbejderklassen. Naar vi taler om, hvilke Foranstaltninger der skal iværksættes for at bøde paa de Saar, Arbejdsløsheden slaar, kan vi fuldstændig slutte os til den Betragtning, at det bedste af alt er Arbejde, og naar man erindrer sig det, synes jeg, at man kunde forlange en anden Stilling end den, som Venstre og de Konservative har indtaget ved deres Afvisning.

Fra Flertallets Side mener vi, at Sagen